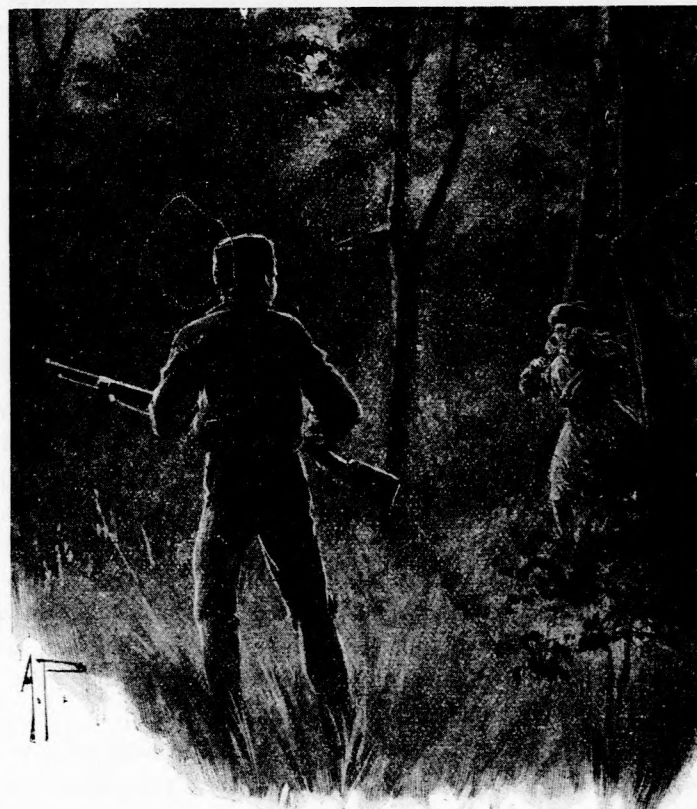

KIS HÍR NAP

... DORINKA GYORSAN FUT FELEJE (Lásd a 436. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIX. köt. 27. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. december 30-án.

HARDY KAPITÁNY GYERMEKEI.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta *Ellis Ele.*

(Vége.)

NEM hiába aggódtak Hardy kapitány és a fia, valjon megmenthetik-e még Dorinkát? A leánya kétszeres ijedelemmel futott vissza arra felé, ahonnan eddig haza iparkodott. Ha pedig messze fut abban az irányban, akkor, még ha Vörös-farkas nem is érné utól, vesztébe fut, mert amott távolabb a többi indiánus harczos kutat és leskelődik. Éppen közéjük kerül!

— Csak eszébe jutna ez! sohajtá Hardy kapitány.

— Ha eszébe jut is, mit tegyen? aggódott Viktor. Én magam is alig tudnám. Ha ismét erre haza felé fordul, Vörös-farkas előbb éri, mint mi! És Dorinka talán nem is tudja, hogy ez a vörös ördög megpillantotta őt és egyenest utána indult.

De igen, Dorinka látta az indiánus főnököt és épp azért volt kétszeres az ijedeleme. Mikor a pataktól a szürke farkas elől futásnak eredt, hallotta ő a lövéseket, de biztosan nem tudta, ki és kire, mire lőtt, Vörös-farkast azonban megpillantotta. Szélsebesen szökött a sűrűségbe, azzal a tudattal, hogy most már két ellenség feni rá a fogát. És ha Vörös-farkas elől elmenekülne is olykép, hogy meglapul valamely sűrű bokorban, de az a másik, a négy lábu, szürke farkas ott is biztosan kiszimatolja.

A szürke farkastól, tudjuk, kár volt félnie, de Vörös-farkas valóban kereste, kutatta, még pedig lázas indulattal. Retentő düh fogta el az indiánus vezért, hogy mindig újabb kudarcot vall. Ráismert Hardy kapitányra, látta Viktort is és tudta

hogy ezek nyomon fogják követni, tehát még őt magát érheti baj, ha gyorsan nem keríti kezébe a leánykát. Ha ez egyszer a kezében van, akkor nevetve állhat egészen közelről szembe Hardy kapitánnyal és fiával, mert későt a leány torkára szegezi és megöléssel fenyegetőzhetik, ha ellenségei mindent meg nem tesznek, amit ő parancsol.

Megfeszített figyelemmel fürkészgetett tehát. Az a leánya nyert ugyan egy-két percnyi időt, amíg ő, Vörös-farkas, Viktort akarta elfogni; ámde messzire ilyen rövidke idő alatt nem juthatott. És mégis... Vörös-farkas fogait csikorgatta dühében... hasztalan kutatott, hallgatózott... semmi nesz. Nem hall, nem lát semmit, senkit a bokrok közt. Hiába kutat, semmi nyom... Azt a leánykát, mint ha a föld nyelte volna el.

Pedig, ha sokáig keresgél itt, egyszerre csak rajta üthetnek Hardy kapitány és Viktor. Ezt jól tudta az indiánus vezér.

Viktor és atyja csakugyan közeledtek, amily gyorsan csak lehetett. Óvatosaknak köllött lenniök, mert Vörös-farkas, ha nesz hall, okvetlenül lesbe áll és lelövi őket. Minden pillanat halált hozhat ebben az éjjeli rémes bujkálásban, ember-vadászatban. Látszólag pedig mély csönd uralkodott az őserdőben.

Ez a mély csönd azonban hirtelen megszakadt, még pedig oly módon, hogy Hardy kapitány ugyancsak megdöbbsent: lövés dördült, nem nagyon messze. Ez bizonyosan Dorinkának szólt, Vörös-farkas lelőtte!

De egy pillanattal később már nem hitte azt. Nyomban a lövés után hatalmas vijjogó rikoltás hallatszott; aztán megint lövés, utánna megint az a rikoltás.

— Mit jelenthet ez? kérde Viktor meghökkenve.

— Rosszat! felelte az apja. Jól ismerem ezt a jeladást. A vezér magához szólítja a harcosait. És nincsenek oly nagyon messze, hogy meg ne hallhatnák az éjjeli mélységes csöndben. Rövid idő múlva itt lesz valamennyi vörös-bőrű harcos. És vivünk csatát életre halálra, sötétben!

Hardy kapitány jól találta el, mit jelent a Vörös-farkas jeladása. Egész jelentőségét azonban nem tudhatta, csak sejtette.

Az indiánus főnök épp a fölötti mérgében, hogy Dorinkát nem tudta hamarosan megtalálni, gyorsan új tervet főzött ki. Itt van régi ellensége, Hardy kapitány? Annál jobb. Nem köll a házában fölkeresni, ott támadni meg, ahol könnyebben védheti magát. Mindjárt itt végez vele és a két gyermekével is. Elő szólítja harcosait és legelőször is kézre keríti vagy megöli Hardy kapitányt és azt a vakmerő fiát, aki már annyi bajt okozott; a kis leány azután könnyű szerrel kézre kerül.

Hardy kapitány ha mind ezt nem tudhatta is pontosan, de mint régi katona, aki sokat viaskodott a vörös-bőrűekkel, félig-meddig mégis gyanította, mi következhetik.

— A vörös-bőrű harcosok abba az irányba fognak sietni, amerről a lövés és kiáltás hangzott. És Vörös-farkas ott fogja őket megvárni, hogy parancsait kiadhassa. Mi közelebb vagyunk, igyekeznünk kell, hogy hamarabb bukkanjunk reá és rajta üssünk.

— Világos! szólt Viktor. Ha már itt lesz vagy harmincz harcosa, akkor nehéz lesz lesz boldogulnunk.

Megindultak abban az irányban, amelyből a lövést hallották. Most már nem volt nagyobb kívánságuk, mint hogy Vörös-farkassal találkozzanak. Végezni kell vele mielőtt az egész vörös-bőrű had ide érkezik és bekeríti őket. Ha az ide sereglő harcosok nem tudhatják meg, miért hívta őket a vezérök, akkor nem is fogják Dorinkát keresni, s a leányka elmenekülhet.

Lappangva, lopózva már oda értek, ahonnan, számításuk szerint, a lövés hangzott. De semmit sem láttak, semmi neszt sem hallottak. Semmi nyoma se Vörös-farkasnak, se Dorinkának.

— A ravasz vörös ördög alkalmasint eljökbe ment a harcosainak, hogy mentül előbb kiadhassa nekik a parancsait és messziről hozzá fogjanak ennek a tájéknak a bekerítéséhez, szólt Hardy kapitány. Maradj itt, fiam és fürkészd tovább Dorinkát; koronként, nem nagyon hangosan, kiáltsd a nevét is: hadd tudja meg, hogy itt vagy, ha talán itt lappang valahol. Messze nem lehet. Én vissza térek a folyó felé és megpróbálom, hogy távol tartsam innen a vörös-bőrűeket.

Viktor szomoruan nézett atyjára.

— Ó, atyám! Vesztedbe mégysz oda!

— Lehet, édes fiam. De ezen az áron ti talán megmenekülhettek, felelé a kapitány nyugodt elszántsággal.

Viktor nagyon jól tudta, mire készül atyja. Az ellenség közé megy, közéjük löv és így magára vonja a figyelmeket, őt fogják keresni. És ha még oly ügyesen bujkál is, a nagy csapat végre is elfogja és akkor vége. Viktornak épp ezért sehogy sem volt kedvére az utasítás, melyet atyjától kapott; de szokva volt hozzá, hogy mindenkor megnyugodjék atyja akaratában.

Hiszen persze igaza van, Dorinkának nagyobb szüksége van segítségre. De hát csak megkerülne!

Kutatva, fürkészve járt-kelt Viktor jobbra-balra, egy-egy sűrűbb bozótnál félhangon kiáltozta is a leányka nevét. Nagyon hangosan nem kiabálhatott, mert végre is nem bizonyos, nem lesekedik-e Vörös-farkas közel valahol. De eszébe jutott egyéb valami. Játékaikban ők is használtak jól betanult madár-hangokat, melyekkel messziről adhattak jelt egymásnak.

— Megpróbálok. Ha közel van Dorinka, megérte.

És nagy örömeire egyszerre csak választ kapott. Aztán nesz halatszott és nem sokára már látta is a félhomályban, amint Dorinka gyorsan fut feléje. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Hála Istennek! Hát nem talált rád az a vörös ördög! szolt Viktor s magához ölelte kedves hugoescáját. Azt hittem, hiába löttem le a szürke farkast, a vörös mégis csak elfog.

— Lelőtted a szürke ordast?... Ha tudtam volna... Azaz, nagyon jó, hogy nem tudtam... attól még jobban féltem és egy nagy fára másztam föl, jó magasra és meglapultam két vastag ág közt. Nagyon jó helyecske volt az és nagyon okosan tettem, hogy oda menekültem. Annak a Vörös-farkasnak nincs ám annyi esze, mint hiszik... Ott ment el a fa alatt. Láttam, mint kutat a bokrokban, ám az nem jutott eszébe, hogy magasan fönn a fán is lehetek. De most már siessünk haza, hogy apácskát értesítjük.

— Tud ő már mindent... sőt itt is van! Ó, minek is távozott tőlem!

S Viktor gyorsan elmondott mindent Dorinkának. Ez pedig élénken felelé:

— Én tudom, hol lappang Vörös-farkas. És most már értem, amit láttam. A fáról messzire elláttam egy kis tisztásra, melyet a hold jól megvilágít. Oda állt ki Vörös-farkas és ott lövöldözött és kiáltozott, bizonyosan mert a szabad térről messzebbre elhallatszik a hang. Aztán nem ment odább, hanem vissza tért egy sűrű bokor alá.

— Ott várja a harcosait. Most már mit tegyünk?

Tusakodott Viktor. Futásnak eredjen a leánykával? Itt hagyja édes atyjokat a veszedelemben, mikor fegyver van a kezében és talán segítheti? Igen, de ismét egymagát eressze utnak Dorinkát? És hova? Hiszen a házuk üresen áll.

Még nem szánta el magát, mikor hirtelen két lövést hallott gyorsan egymás után, a lövéseket pedig mint ha az a fájdalmas indiánus üvöltés követte volna. De oly messziről hallatszott ez, hogy, számitása szerint, atyja még nem juthatott annyira. És egycsövű puskájából hogy löhetett kétszer olyan gyorsan egymás után? Ámde más még sem lehet. A bátor szivü ifju most már nem habozott.

— Dorinkám, fuss valamerre, vagy kapaszkodjál ismét fára... Én nem engedhetem, hogy jó atyánk egymaga viaskodjék az egész vörös-bőrü csapattal. Megsegítem, amennyire tudom.

— Nem én! Nem távozom többé mellőled! felelé a leányka elszántan. Hova is mennék?

Viktor nem ért rá, hogy vitatkozzék, tehát mind a ketten megindultak a folyó felé.

Azok a lövések nem Hardy kapitánytól eredtek. A kapitány, aki még nem jutott messzire, maga is meglepődve hallotta. Nem tudta mire magyarázni, csak azt

tudta, hogy valaki, akárki, de nagyon jókor jön segítségül, mert az kétségtelen, hogy az a valaki megtámadta a vörös-bőrűeket.

Halotta a lövéseket Vörös-farkas is, még pedig nagy megdöbbenéssel. Jól tudta, hogy

Hardy kapitány és Viktor messze vannak onnan, ahonnan a lövések hangzanak, tehát nem ők lövöldöznek. Akkor hát talán katonaság érkezett? . . . És ő nincs ott a harcosainál, akik pedig vezető nélkül nem

. . . SÖTÉT ALAK SZÖKKENT MAGASRA. (Lásd a 438. lapon.)

tudják, mit csináljanak. Hozzájuk kell sietnie.

Igy történt, hogy Hardy kapitány is, Viktor és Dorinka is, Vörös-farkas is, egy-

szerre és egy uton iparkodtak a folyó felé, ahonnan újabb lövések is hallatszottak. Ha találkoznak, az végzetes lesz valamelyikre nézve!

És találkozniok kellett. Amint Viktor és Dorinka az erdőnek egy ritkásabb helyére értek, az éles szemű leányka hirtelen megfogta Viktornak a kezét s azt sugta:

— Nézd... ott van Vörös-farkas... les valakire.

Jól látta. Az indiánus vezér, bár sietett, mégis észre vette, hogy előtte, nem nagy távolságban, szintén megy valaki. Ráismert ellenségére, Hardy kapitányra, aki óvatosan haladt ugyan, de itt kénytelen volt olyan helyen haladni át, ahol fa, bokor nem takarta el. Azt a pillanatot leste ki Vörös-farkas, mikor ellensége nem szökkenhet hirtelen félre. S ekkor diadalmasan kiáltott fel:

— Hardy kapitány! Itt Vörös-farkas... számolni! Most meghalsz!

A kapitány megdöbbenve fordult a hang irányába, de nem láthatta rögtön a homályosabb helyen álló indiánus vezért; fa, bokor pedig nem volt olyan közel, hogy hirtelen mögéje rejtőzzék. S a lövés már eldőrdült.

— Veszve vagyok! gondolá.

Ámde nem történt semmi baja. Még a golyó sivitását sem hallotta maga körül. Hanem hallott vad üvöltést onnan, ahonnan Vörös-farkas az imént szólt. S egy sötét alak szökkent magasra a levegőbe, hogy aztán hörögve zuhanjon a földre. (Lásd a képet a 437. lapon.) Ugyan-e pillanatban Dorinka fölkiáltását hallotta:

— Apa, édes apácska!

Egy percczel később egymás karjában voltak Hardy kapitány és gyermekei. Nehány lépésnyire pedig élettelenül elterülve feküdt a megsemmisült ellenség: Vörös-farkas.

— Maga árulta el diadalmas kiáltásával, hogy kinek az életét akarja kioltani, szólt Viktor. Meghallottam én is. Megelőztem.

— Megmentetted az életemet, jó fiam, felelé Hardy kapitány. És megszabadítottad a telepítvényeseket leggonoszabb ellenségüktől. Vörös-farkas nélkül a többiek békeességben maradnak.

A folyó felől újra lövések hangzottak.

— Töltsd meg a puskádat, fiam! Még nem vagyunk túl minden bajon. Vezérok nélkül a vörös-bőrű harcosok már nem annyira veszedelmesek ugyan, de itt vannak, ránk törhetnek. Valami ismeretlen jó barátaink harcolnak amott s ez nagyot segített rajtunk; de most mi is segítsünk rajtuk.

Még nem mentek messze, már észre vették, hogy a vörös-bőrű harcosok zavardottan futnak ide-oda. Nyilván a vezéroket keresték. A helyett, hogy ezt találták volna meg, keserves meglepetés érte őket: Hardy kapitány és Viktor szaporán lövöldöztek közéjük. Most már halálos riadalom szállta meg az indiánus harcosokat. A folyó felől is, a gyalog ösvény felől is ellenség... nem lehet máskép, mint hogy itt a katonaság, bekeríti őket! Nem gondoltak többé harczra, hanem csak menekülésre. Hanyatt-homlok futottak abban az irányban, amerre még szabadnak látszott az út. El is tüntek végképen. Csönd lett.

Hardy kapitány még nem bizott a csöndben, de Dorinka egyszerre csak fölkiáltott:

— Ni, a Pluto! Hogy kerül ide?

Hatalmas eb törtetett elő a bokrokból s barátságosan szaladt Dorinkához.

— A Dániel bácsi kutyája! szólt Viktor. Akkor ő maga is közel van. Hahó! Dániel bácsi!

— Itt vagyok!

S a sűrűségből előbukkant Dániel bácsi, utána pedig hü szolgálja, Tamás. Örvendező csodálkozással fogadták.

— Hát te voltál a váratlan jó segítő társunk? szolt Hardy kapitány. Kedves, igaz hü barátom! De hogy kerültél ide?

— No, az már csak egyszerű dolog, felelt Dániel bácsi. Hogy elmentél tőlünk, sehogy sem volt maradásom, kivált, hogy az éj csöndjében messziről lövéseket hallottunk. Mondtam a feleségemnek: »Kedves öregem, azok a szegény gyerekek és az apjok ott viaskodnak a vörös ördögökkel, én meg itt pipázok. Az nem járja. Befogom a lovat a kocsiba, felülz és elhajtatsz a legközelebbi szomszédhoz, ott bátorságban leszel. Én pedig Tamással és Plutóval megyek oda, ahol szükség lehet ránk. Hát ugy is lett. Pluto mindjárt nyomra vezetett és rá is pörköltünk néhány vörös ördögnek a bőrére. De még vigyáznunk kell, az a Vörös-farkas konok ficzkó...

— Már nem az, szolt Hardy kapitány komolyan. Amott fekszik, nem is fog többé fölkelni. Leteritette Viktor.

— Akkor hát vége a bajnak, haza mehetünk! Vezérok nélkül a többi vörös-bőrűek vissza nem térnek, hanem futva futnak hazáig.

A Hardy kapitány házához voltak közelebb, tehát oda tértek be mindnyájan s bár az izgalmas éj eseményei ugyancsak megviselték kivált Viktort és Dorinkát, még sokáig maradtak fenn, hogy mindenki elmondhassa, ami vele történt.

Másnap reggel megjelent egy csapat katona a várból, de már nem akadt dolga. Csak egy élő indiánus volt még ott: a kém, akit Hardy kapitány elfogott és megkötö-

zött; Vörös-farkas és több harczoza holtan feküdtek az erdőben. Kivitték hozzájuk a fogoly kémet, hogy temesse el őket. A kémet aztán szabadon bocsátották, hadd vigye meg népének a hirt, mi lett a vége a Vörös-farkas rabló-hadjáratának.

Nem is mutatkozott többé vörös-bőrű ezen a tájékon. Esztendők multával is emlegették az indiánusok, de biz' a fehérek is, hogy a rettegett Vörös-farkasnak miképen szegte nyakát az, hogy két gyermek akadt az utjába: a Hardy kapitány gyermekei.

De Viktor és Dorinka is késő öreg korukig emlegették e szörnyű éjszak borzalmaait.

Rejtett név.

— ár	— tél
— út	— ép
— ma	— rom
— ir	— agy
— de	— kar

He e szavak mind-egyike elé egy-egy olyan betűt teszték, hogy mindenik szóból más, ismét önálló értelmű szó alakuljon: akkor a kezdő-betűk össze olvasásából egy hírneves hős magyar asszony nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv“.

Százötven elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz; negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, díszes vászon-kötésben.

JÖVÖK MÁR. ITT VAGYOK!

(Képpel a 441. lapon.)

JÖN, jön, már itt is van, köszön mindnyájunknak és akik csak élünk a föld kerekiségén, örömmel fogadjuk. Nevezetes vendég: még soha sem láttuk s ha majd letelt az ideje és odább tünt, soha sem látjuk többé. Mégis úgy vágytunk utána s

ugy örülünk, hogy láthatjuk! Még egyet fordul az idő kereke s holnap itt lesz velünk ez az ismeretlen, mégis kedves, nevezetes vendégünk — az új esztendő.

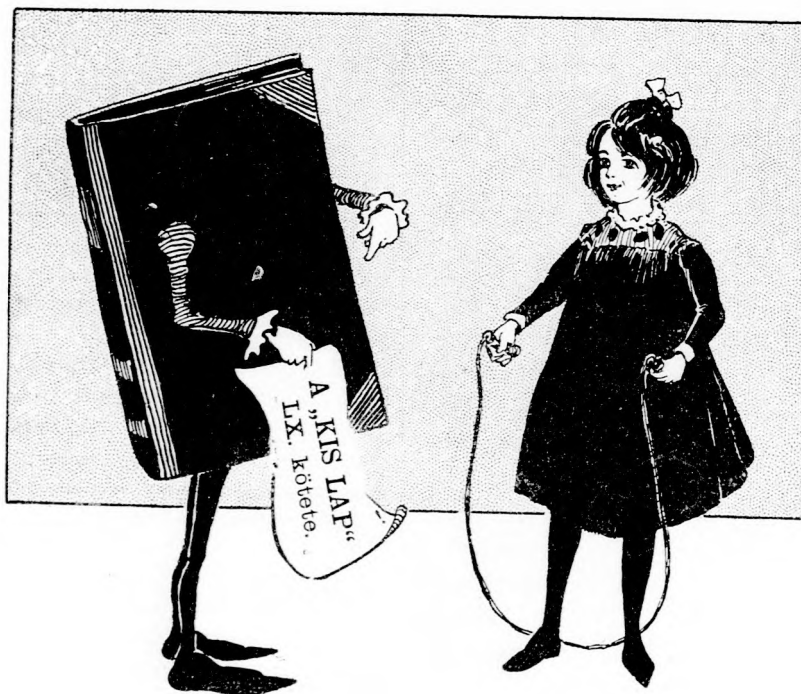
Rejtelmes és hamis vendég! Mindnyájunknak hoz valamit, de a világért sem árulja el, jót-e vagy rosszat? Nyájasan int mindenkinek és biztatja, hogy akire bűt és gondot rótt az ó-év, majd ő azt jóra fordítja, aki pedig örömben élt, örömét tovább fentartja. Hát így, persze, hogy ne látna minden ember szívesen?

Van, aki gyanu-pörrel él és azt tartja: aki nagyon sokat ígér, keveset ad; ez a kópé új esztendő sem hoz olyan teli tarisz-

nyát, mint ahogy hirdeti. De én meg azt mondom: csak bizzatok benne, sok jó kincs van nála, osztja is ő szívesen — csak hogy meg köll érdemelni. Mert jól hallottam én, mikor így szólott:

— Hozott a Karácsony örömet, vigsgot, sok szép ajándékot? Jól van, helyesen van. De szolgáljátok is meg. Hosszu tizenkét hó idején át leszek veletek és szemmel tartalak. Az iparkodásnak, szorgalmas munkának, nemes fáradozásnak megadom jutalmát, de a hanyag és gondatlan sirva emleget meg! Ki szavamra hallgat, az amit vár, meg is kapja bennem, a — *Boldog új esztendőt!*

A JÖVŐ ÉV TITKA.

*Ki vagyok, mi vagyok, azt megsugom neked,
Azt is, hogy sok szépet és jót rejtegetek.
Hogy mit? Az még titok, ámde megtudhatod.
Csak az új évben is olvassd a „Kis Lap”-ot.*

JUTALMAK KISORSOLÁSA.

EZZEL a számmal befejezést nyer a »Kis Lap« 59-dik kötete és így elérkezett annak is az ideje, hogy a rejtvények és feladványok legszorgalmasabb megfejtői számára kitűzött jutalmakat kisorsoljam. Örömmel tapasztaltam, mily számosan voltak, kiknek buzgalma az egész éven át lankadatlanul tartott ki. A buzgók közt is legbuzgóbbak voltak pedig:

Kazy Péter, Pap Lili, Hollós László, Lengyel Margit és Kálmán, Szántó Olga és Ernő, Leipniker Ilona és Mátyás, Kövesi Jenő, Bayer Anti, Vámosy Loránt, Naschitz Gyuri, Nagy Lenke és Ernő, Badics Gizella, Kiss Margit, Jurenák Gizi, Péterfy Vilma, Jákó Margit, Máder Hedvig és Emma, Csia Erzsike, Rozsnyay Sárka és Lilike, Háry Irén és Juliska, Kummerer Paula, Veres Gizi és Józsi, Luczenbacher Ada, Gyárfás Erzsike, Boros Margit, Ranschburg Béla, Forster Jolánka.

Ezek között a kisorsolást szabály-szerűen megtartván, nyertesek lettek:

1. **Péterfy Vilma**, Marosvásárhelytt. Jutalma: »*Hetedhet országról*«, gyűjtemény a különböző népek legszebb meséiből, írta *Kemenczky Kálmán*. Pompás diszkötésben.

2. **Kövesi Jenő**, Budapesten. Jutalma: »*Egy magyar diák élete Mátyás király korában*«, történelmi elbeszélés az ifjúság számára, írta *Donászy Ferencz*, számos korhű képpel, diszes kötésben.

3. **Háry Irén és Juliska**, Abonyban. Jutalmuk: »*Gyula bácsi, a mesemondó*«, pompás képes mesekönyv, *Löschinger Hugo* rajzaival, diszkötésben.

A kiadó-hivatal a nyerteseknek a jutalom-könyveket megküldi.

KARÁCSONYI ÉS UJÉVI VÁSÁR PÁRISBAN.

AKARÁCSONYI ünnepet megelőző héten Páris boulevardjain (körutjain), különösen a nagy boulevardokon, a place de la République-től (a Köztársaság-tere) egész a Madelaine-templomig (körül-belől akkora ut, mint Budapesten a Ferenczköruttól a Margit-hidig) a széles gyalogjárón sűrűn egymás mellett száz meg száz fa-bódé épül fel. Kezdődik a karácsonyi vásár, mely azonban nem csak a karácsonyi ünnep alkalmára való, hanem az újév napjára is, sőt újév után is még egy hétig eltart.

Ezekben a bódékban kínálják és dicsérik a kereskedők az ő portékájokat a boulevardot előzőnlő és tolongó ember-áradatnak.

Megtalálunk ezekben a bódékban mindent, amit csak képzelhetünk. Az egyikben arab cukrászok árulják a nálunk is ösmert alavieskát, melyet cifránál cifrább arany és ezüst papirosba göngyölgetnek, vagy tetszetősen tálakban és tányérokban halmoznak fel úgy, hogy kedve gerjed az embernek megvenni. A bódék nincsenek az árucikkek fajai szerint rendezve, hanem tarka össze-visszaságban sorakoznak egymás mellett. A cukrász mellett szépen megfér a ruha-kereskedő, mellette az üveges magasztalja kristály-poharait és porcellán edényeit.

Ezek a bódék este fényesen ki vannak világítva s éjjel utáni egy óráig vannak nyitva. Játék-kereskedő és cukrász-bódé van legtöbb.

A játék-szerek annyi fajtája látható ilyenkor, mint máskor soha. A játékok is, mint minden egyéb, évről évre változnak: mind szebbek s ujjabbak kerülnek ki az ügyes, élelmes, találekony gyárosok raktáráiból, a nagykereskedők üzleteiből a boulevardok bódéiba, leszorítva a piacról a régieket s leszállítva azoknak árát felényire, aminek megvan az a jó haszna, hogy a kevésbé gazdag szülők gyermekei is juthatnak szép és olcsó játékokhoz.

A játékok között leginkább az automata (önmozgó) játékok vannak most divat-

ban. Vasutak, melyeket borszesszel vagy benzinnel fűtött mozdonyka hajt. Vannak olyan vasutak is, amelyek úgy vannak berendezve, hogy a vasuti szerencsétlenségeket is — össze ütközést, kisiklást — be lehet velők mutatni a nélkül, hogy a vonat azért tönkre menne. Persze, ezeknek az ára nagy s nem mindenki engedheti meg magának, hogy ilyen drága játékot magához váltson. Vannak továbbá gőz-erőre berendezett gyárak, amelyekbenapró automata emberkéek a munkások, akik a gépek körül foglalkoznak.

Tavaly a legujabb játék a »Fort Chabrol« (magyarul: Sabrol-vár) volt. Ez azt a házat mutatja be, amelyben egy Jules Guérin nevű francia, kit el akartak valami miatt fogni, eltorlaszolta magát és több társával 38 napig daczolt a rendőrséggel, amelytől félni volt is oka. Végre is az éhségtől gyötörve, megadta magát.

A »Fort Chabrol« egy szép fényezett dobozban van s hü másolata az igazának. Van a dobozban ezenkívül egy szakasz tüzoltó, vizipuskával; egy szakasz köztársasági nemzetőr és egy csapat rendőr. A háztetőn pedig ott állt Jules Guérin, revolverrel fölfegyverkezve.

Nagy szerepet játszik a karácsonyi vásáron a sok czélba-lövő bódé, melyeket sürűen látogatnak. A Köztársaság-terén pedig a kör-hinták forognak ragyogó fényben. Tengeri hajók, melyek föl- és aláállnak s a melyekben a gyöngébb idegzetűek könnyen átélhetnek egy kis tengeri betegséget is. (Effelék láthatók nyáron a budapesti városligetnek abban a részében, mely az ismert Os-Budavár után következik.)

De nem lehet mind felsorolnom azt a számos látványosságot, mely a karácsonyi vásár alkalmából van szemlére kitéve. E helyett inkább egynémely oly dolgot említek föl, ami nálunk Magyarországon nem szokásos.

Ilyen az utczai palacsinta-sütő. A bódében három, négy tüzhelyen elhelyezett acél lemezen sütik a palacsintát. A hig tézta-habarék ott lötyög egy óriási edényben. A fehér-kötényes, fehér-sapkás szakács

nagy kanállal merit belőle s ontja a forró lemezre. Aztán forgatja, piritja s ha megsült, egy nagy tálra helyezi. A járó-kelők pedig ott a hely-szinen azon melegen fogyasztják el.

Az utczai fogpor-árus is érdekes. Ez nem bódében árulja az ő »kitünő« fogporát, hanem magas emelvényen áll. Előtte piros posztóval fűdött asztal, melyen a kisebb-nagyobb dobozok vannak elhelyezve a fogporral. A feje fölött nagy keretben, üveg alatt lóg a sok kitiüntetési érem, melyeket a fogporáért nyert. Ha igaz! Az asztalon sok lámpás ég. Két gáz-láng messzire löveli ki az ő hivogató sugarait. A fogporos folyton beszél: magasztalja az ő hasonlithatatlan fogporát, melyhez fogható nincs az egész világon. Sok évi kutatás útján fűdözte fel ezt a csoda-port, melytől hó-fehérré válik a fog s ha fáj, meggyógyul; ha pedig nem fáj, akkor megakadályozza azt, hogy a jövőben fájjon.

A legmulatságosabb azonban az, midőn a fogporos felszólítja a hallgatóságot, hogy engedje meg fogporának csodás hatását a jelenlévők valamelyikén bemutatni. Nagy mozgolódás támad ilyenkor a hallgatóság között s mindenki a szomszédjára néz, vajjon az nem hajlandó-e a fogait nyilvánosan megtisztíttatni.

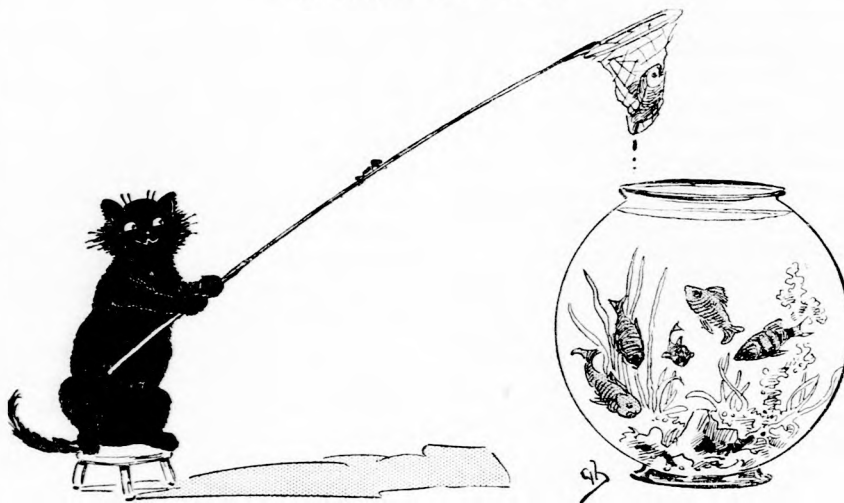
Rendesen akad *gamin* (utczai suhancz), aki erre a műtetre vállalkozik. Föllép az emelvényre, ahol a fogporos felszólítja, hogy fogait a nagy érdemű közönségnek mutassa meg. A *gamin* kitátja a száját és a közönség felé fordítva fejét, mutogatja fogait, melyek bizony nem a legfehérebbek. A fogporos erre egy vászonkendő sarkát a mutató-ujjára csavarja s azt először vízbe, azután a fogporába mártva, elkezd vele dörzsölni a *gamin* fogait, aki nevetéses arcz-fintorgatások között türi, a közönség pedig jól mulat rajta.

Mikor a fog-tisztításnak vége, a *gamin* ismét felnyitja a száját s a fogporos ékeszólóan magasztalja a hatást, melyet az ő gyártmánya idézett elő.

Érdekesek a népdal-kereskedők is. A népdal-kereskedő megvesz egy csomó kottát, két társat vesz maga mellé, megállnak egy utcza-sarkon és az egyik hegedűn, a másik gitáron játssza el a dallamot, ő maga pedig a dal szövegét énekeli hozzá. A francziák nagyon szeretik a dalt. Nehány percz mulva

már százával állják körül az utcza-i művészeket; eleinte csak kevesen, hova-tovább azonban a hallgatóság közül mind többen és többen a művészekkel együtt énekelik a dalt. Ha a dal tetszik, a népdal-kereskedőnek csakhamar elfogy a készlete és kitűnő vásárt csap.

MIRKÓ HALÁSZ.

*Kis halak a medenczében —
Kis halak a kelepczében —
Iramodnak össze-vissza . . .
Hálójával jön a czicza!*

*»Jön a czicza! . . . jaj mi nekünk . . .
Még egy pillanat . . . és végünk!
Nincs köztünk egér, te macska,
Csak ficzánkoló halacska.*

*Mirkó! Jól vigyázz magadra —
Nem valók vagyunk fogadra;
Rezdül a medenczénk . . . léptek! . . .
No majd mindjárt kijut néked!*

*Jön már a mi jó asszonykánk,
Aki hűn visel gondot ránk.«
. . . Rab-halacska pottyán vissza . . .
Ajtón kiugrik a czicza.*

Ami a tanuló ifjuságot illeti, annak Párisban nem jut ki olyan bőven a karácsonyi szünet-időből, mint otthon Magyarországon. Itt az egész szüni-dő Karácsonykor csak két nap, vagyis csak a két ünnep. A vásár maga azonban, mint már említettem, ujév után még egy hétig eltart.

Az idei karácsonyi vásár különben nem volt oly sikerült, mint egyébkor, mivel a folytonosan zuhogó eső sokakat elriasztott a boulevardokról.

Páris, 1900. január 26-án.

Szeless Adrienne.

Pippo.

AVOL is kedves nekem,
Fiuméből ismerem:
Hol hullámok harcra kelnek
Ott ő a tenger mellett —
S könnyű szivü, vad-vidám
Pippo, a kis talián.

Pedig tarsoly, kincs-teli,
Nem jutott ám ő neki!
Verőfényben, zord időben
Künn a népes kikötőben
Futkos a kenyér után
Pippo a kis talián.

Czipel koffert, csomagot,
Ismerik az utasok:
Csusztatnak is — célhoz érve —
Tíz fillérkét a kezébe

S többet ennél nem kíván
Pippo, a kis talián.

Van egy vágya, az igaz.
Tüzeli is váltig az!
Ó, ha tengerész lehetne
S gőzhajója vinné messze! . . .
Alig várja, alig ám,
Pippo, a kis talián.

Apja matróz, hü, okos:
Ő is az lesz, bizonyos.
És ha egykor — Éj szerezzé! —
Rámosolyg a jó szerencse:
Lehet hajós-kapitány
Pippo, a kis talián!

Látom is már a jövőt:
Pippo pajtás nagyra nőtt.
Valóvá lett álom-képe:
Kaland-vágygal a szivébe
Messze száll az Adrián . . .
Pippo, a kis talián.

Oszkár bácsi.

BOCS URFI ÉS BUNDIKA KISASSZONY.

— Állat-történetke. —

KÉNYELMESEN elnyújtózva heverésztek és szunyókáltak Maczkó apó és a felesége a barlangjukban. Azaz: szunyókáltak volna, ha békességben maradhatnak a két fiatal medvétől, legkivált a nyughatatlan Boes urfítól. Hiába mordult rá Maczkó apó, nem sokat használt. Boes urfi csak fészkelődött, maradhatatlankodott.

— Olyan unalmas itt kuczorogni! Egész nap csak nem alhatunk! szólt duzzogva.

— Talán sétálhatnánk magunk is itt közel, mondá a szelidebb Bundika kisasszony.

— Nem bánom, no, csak legyen már békesség! szólt Maczkó apó. De messzire ne menjete. És mihelyt valami gyanusat láttok, rögtön fussatok ide haza.

— Hogy ne? Természetesen! ígérte Boes urfi.

De alig hogy künn voltak, szapora léptekkel indult meg és ment, ment pihenés nélkül, úgy, hogy Bundika megsokalta.

— Már nagyon is messze megyünk... nem szabad ennyire elkalandoznunk. Forduljunk vissza.

— Van eszemben! Csak jőjj szaporán, nem bánod meg.

— Hová megyünk?

— Majd meglátod. Jó mézet tudok. Mikor tegnap este apóékkal haza-térőben voltunk, jól hallottam, amint apó egy vén fánál szimatolgatva azt dörmögte, hogy mézet sejt benne, majd kikutatja. Ráismerék én arra a fára s kedvünkre lakomázunk.

A jó csemegének Bundika sem volt ellensége, hát gyorsan mentek odább. El is értek a vén fához, melynek odvát vad méhek tele rakták mézzel. Az odu nem volt magasan. Boes urfi hamar fölkapaszkodott. De épp mikor már bele ütötte volna az orrát a mézbe, a lent örködő Bundika ijedten kiáltá:

— Jaj, gyere le hamar! Ellenség jön, olyan kétlábu szörnyeteg, amilyentől apóék óva intenek.

Boes urfi eleinte nem akarta hinni, de aztán maga is hallotta a zajt. Boszusan ereszkedett le a fáról és gyorsan elbujtak egy közeli bokorba. Eppen idején, mert csakugyan egy favágó haladt ott el, vállán fejszével. Nem vett észre semmit, odább ballagott.

— Most már fussunk haza! sugta Bundika.

— No persze! Az ellenség már távozik, vissza térhetünk a fához.

— De anyóka azt parancsolta, hogy haza fussunk, ha valami gyanusat látunk. Majd eljövünk velök együtt, hogy a mézet kikaparjuk.

— Jut is akkor nekünk belőle! Jó, ha egy kis kóstolót kapunk, most pedig torkig lakhatunk. No, gyere!

— Nem, nem! Az ellenség nincs még messze, vissza is fordulhat. Már csak jobb lesz, ha követjük anyóka parancsát.

— Hát kövesd, de én jóllakom mézzel.

És Boes urfi vissza tért a fához, fölmászott, de ó!... megint csak nem üthette bele az orrát a mézbe, mert Bundika jól sejtette: a favágó meghallotta a neszt, vissza fordult és meglátta Boes urfít, amint a fára kapaszkodik. Aztán, jaj!... szörnyűség volt, amit Bundika messziről látott: Boes urfi mérgesen vicsorgatta a fogait a favágóra, ez azonban a fejsze fokával úgy fejbe kólintotta, hogy szegény Boes se látott, se hallott többet, hanem ájultan zuhant le a fáról.

Ezt látta Bundika kisasszony és rémülten futott, meg sem állt hazáig.

Boes urfi, amint ocsudni kezdett, legelőször nagy fájdalmat érzett a fejében. Nem csoda, mikor olyan hatalmas ütést kapott. Aztán kellemes ringatást érzett s hamarjában azt hitte, hogy otthon van és az anyja ringatja. De amint fölnyitotta a szemét, bezzeg keserves csalódásra ébredt: onnan eredt a ringatás, hogy a fa-vágó vitte, mint az ölbéli gyermeket.

No, már ezt sehogy sem szerette Boes urfi. Hallotta eleget az öregektől, hogy az ilyen két lábu szörnyeteg, akinek ember

a neve, vagy megöli, vagy örökös rabságra hurcolja a fiatal bocsokat. Ez lesz hát a sorsa! Edes méz helyett keserű rabság!

Igyekezett szabadulni. Kapálózott, harapni akart, de nem birt az izmos fa-vágóval. Hát csak bögött, ordított kétségbe esetten. Szánta-bánta most már, amit tett; de azt is tudta, hogy már későn!

Nem, még nem későn. Mert Bundika futvást haza érven, lelkendezve mondta el Bocs urfi veszedelmét s erre Maczkó apónak iziben elmúlt az álmosága.

— Az a vásott ficzkó! No, még talán megmenthetem.

Futott, ahogy csak birt. Csak-hamar meghallotta a Bocs urfi jajveszékését és így nyomába ért a fa-vágónak s haragos bődüléssel rohant reá. A fa-vágónak volt esze. Belátta, hogy nem viheti haza a kis bocsot, menekülnie kell a vén medve elől, ha lehet. Legjobbna vélte, hogy Bocs urfit oda dobta az öreg Maczkó elébe, maga pedig futásnak eredt. És Maczkó apó valóban nem üldözte, hanem aggódva állapodott meg az eléje hemperedett Bocs urfi mellett.

Biz' ez rossz bőrben volt. Feje a nagy fejse csapástól felpuffedt, szédült, kábult, a szemei bedagadtak, nem is látott, csak nagy bajjal vezethették haza.

Napokig feküdt, nyögött, nem mozdulhatott ki. De Bundika kísértált az öregekkel és ó!... mekkora volt a Bocs urfi keserősége, mikor Bundika egy nap ezt ujságolta:

— Tudod-e, hol voltunk? A vén fánál. Kiszedtük a mézet egy csöppig. Pompás volt! Kár, hogy nem lehetél ott.

Bocs urfi nagyott nyelt és nagyot sóhajtott.

— Hajh! Én is ott lehettem volna, én is csemegéztem volna, ha idején szót fogadok s nem akarok ravaszkodva kifogni apám uramon!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 25-dik számában közölt oszlop-rejtvény megfejtése:

h	a	l
k	u	t
l	á	ny
v	a	k
d	a	l
d	i	j
b	a	j
sz	á	l
n	á	d
s	o	k
s	a	s

= **Hungadi János.**

Helyesen fejtették meg: Hanvai Ilonka, Kövesi Jenő, gróf Serényi László, Sárkány Agáta, Weiszberger Teri és Ani, Jurenák Gizi, Leipniker Ilona és Mátyás, Schack Anna és Ella, Ricska Laczika, Rozsnyay Sárka és Lilike, Forster Jolánka, Koller Sárka, Löwentritt Margit, Hauer Dóra, Feichtinger Edith, Fellner Elemér, Boros Margit, Mäder Hedvig és Emma, Luczenbacher Ada, Háy Irén és Juliska, Knirsch Gusztáv, Térfy Marianna, Rakovszky Zsófia, Forster Jani, Ybl Ida és Márta, Hajós Gyula (Van a házatokban olló? Ugy-e hogy van? Nő hát! *F. b.*), Bügler Sándor, Tonheiser Angela, Kazy Péter, Ranschburg Béla és Pál, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Fancsovits Jenő, Csia Erzsike, Badies Gizella, Székely Margit, Zaicz Gusztó, Kaminszky Irén és Laczi, Molnár László, Gáldonyi László, Szabó Jolánka, Lengyel Margit, és Kálmán, Sinkovits Clarisse, Haksch Mariska, Pound Albin, Komlós Magda (A bekötési tábla dolgában a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod. *F. b.*), Kiss Margit, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Bayer Anti, Veress Gizike és Józsi, Szántó Olga és Ernő, Véghelyi Lajos, Materny Rózsika és

Margit, Pap Lilike, Péterfy Vilma és Mariska, Kain Anna és Pista, Gyárfás Erzsike, Kohn Gizella, Orban Zsuska, Mariska és Sárika, Kummerer Paula, Fischer Péter, Naschitz Gyuri, Brichta Adrienne, Eckstein Paula és Béla, Endreffy Jenny, Soós J. Ferencz, Thury Lajos és Géza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Térffy Marianna*, Budapesten. kinek a jutalom-könyvet (*Mit beszélnek a harangok*, elbeszélések az ifjuság számára, képekkel, díszes vászon-kötésben, a *Forgó bácsi könyvtára* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LIX. köt. 24-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Hanvai Ilonka, Henes Alexandra és Pistika, Fürst Sárika és Magda, Hirsch Emma és Laczi, Bügler Sándor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A karácsonyi és újévi ünnepek alkalmából még egyre kosár-szám kapom a ti szíves jó kívánásaitokat. Fogadjátok mindnyájan szerető szívűből fakadt köszönetemet. Boldog ünnepeket mindnyájatoknak! — **Fontelli Károly**. Hirneves földid, de Amicis jeles olasz írónak ifjusági könyve *Cuore* (szív) megjelent Radó Ant. kitűnő magyar fordításában. Megrendelheted bár mely könyvkereskedésben. — **Cséry Ida**. Ha emlékezem-e a te édes anyádra? De nagyon! Még a te nagyanyádra is. Majd ha enyhébbre válik az idő, reményelem, színről-szinre megismerlek téged is. — **Naschitz Gyuri**. Örömmel tapasztalom, hogy írásod javul. A *Kis Lap* pedig csak egyszer jelen meg egy hétben. — **Mikoss Anna**. Hogy pazarolhattal 18 filért egyszerű levélre? Mikor az 5 f. is futotta volna. — **Koós Misike**. Beteg vagy, hogy czeruzával írsz? A jutalom-könyv elnyerésére nézve, úgy látom, nem vagy tisztában. A helyes megfejtők nevei külön-külön apró czédulákra írva, kerülnek bele a Forgó bácsi bő házi-sipkájába. Annak öbléből egy fiucska kihuz egyet s ez a nyertes. — **Angyal Miksa**. Mikor és mire is kereszteltelek el én téged? Ird meg. — **Thury Géza és Lajos**. A ti rejtvényeitek jók. Azért is jelentek meg már régen a *Kis Lap*ban. Másoknak is az eszébe jutott persze, de olyanoknak, akik előttetek jártak. Máskorra gondosabb írást várok. — **Kunváry Györgyike és Ernő**. A szerencse vak. Én pedig az ő mesteriségébe nem árthatom magamat. Azaz: nem fordíthatok rajta. Szolgáljon elégtételekre az, hogy a ti nevétek is ott van a helyes megfejtések beküldői sorában. — **Richter Lola**. Már most ismerlek mindannyitokat s derék volna, ha egyszer meglátogatnátok. Jó Mikulás bácsitól nem is vártam egyebet, mint hogy legszebb ajándékait dugdossa bele a cipőitekbe. — **Schara Serafine**. Tehát te és Iduska jó barátságban vagytok egymással.

Ezt örvendő tudomásul veszem. — **Szaffka Tihamér**. Ugy is olvashattam, hogy *Titráné*. Levelét gondosan illik irni. Ugy összefutnak betűid, hogy a rejtvényt el nem olvashattam, melynek főlöselegül a megfejtését meg a tolladban felejtetted. Vagy meglehet, hogy megirtad azt is, csak hogy az össze fonódott soraidból ki nem birtam kaparni. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

W. R. gondatlanul irt levelét nem veszem tekintetbe. **F. 6.**

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1901-diki első félévi folyamára.

(A „*Kis Lap*“ 60-dik kötetére.)

 JELEN számmal befejezést nyert a *»Kis Lap«* 59-ik kötete. Az új esztendővel követni fogja az új, immár **hatvanadik** kötet, melynél Forgó bácsi az ő régi kis híveit, ujjakkal szaporodva reméli együtt találkozni.

Az új kötetnek mához egy hétre megjelenő első számában mindjárt megindul „**Az ősök kincse**“ című hosszabb elbeszélés, melyhez az érdekes közlemények gazdag sorozata fog csatlakozni, miként a legutóbbi két szám tüzetesb előfizetési felhívásában részletesen el volt mondva.

Forgó bácsi.

*

Kérjük a t. olvasókat, kiknek előfizetésük ez év végén lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A *»Kis Lap«* előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetési pénzt korona-értékben szíveskedjenek beküldeni.

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a *»Kis Lap«* kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A *»KIS LAP«* kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.